

består i indførsel, fremstilling, forarbejdning og salg af euforiserende stoffer; der vil i reglen ikke være anledning til at indlede undersøgelse med henblik på at pålægge strafansvar for besiddelse af euforiserende stoffer, når mistanken alene angår eget forbrug. Det udtales i forbindelse hermed i cirkulæret, at politiet bør vise tilbageholdenhed med af egen drift at indlede undersøgelse f. eks. på skoler, selv om man får formodning om, at der er konstateret misbrug af euforiserende stoffer. Justitsministeriet er bekendt med, at man fra pædagogisk side lægger afgørende vægt på opretholdelsen af denne tilstand. Det må fortsat anses for mest hensigtsmæssigt, at de retshåndhævende myndigheder ikke på eget initiativ griber ind på områder, hvor der findes en ledeelse, der selv har mulighed for at sikre, at samfundets regler overholdes.

7. Det folketingsudvalg, der behandlede forslaget om § 191, henstillede, at der blev udvist den yderste tilbageholdenhed med anvendelse af varetægtsfængsling over for unge lovovertrædere under 18 år. Et mindretal gav udtryk for den principielle opfattelse, at man helt burde undgå fængsling af personer under 18 år. Der burde derfor omgående tilvejebringes institutioner under børne- og ungdomsforsorgen, hvor den nødvendige isolation kunne finde sted, og hvor ungdomsnarkomaner kunne blive behandlet.

Spørgsmålet om at skabe de nødvendige alternativer til varetægtsfængsling af helt unge er blevet behandlet af kontaktudvalget vedrørende ungdomsnarkomanien, hvor både socialministeriet og justitsministeriet er repræsenteret. I kontaktudvalgets seneste betænkning har socialministeriet herefter stillet forslag om indretning af nogle observationsafdelinger til unge lovovertrædere, der af retsmyndighederne ønskes anbragt, medens straffesagen verserer.

8. I forbindelse med gennemførelsen af straffelovens § 191 blev det diskuteret, om det var påkrævet at placere bestemmelsen således, at der blev givet hjemmel til telefonaflytning, jfr. FT 1968-69 Till. B. sp. 2644-45. Fra folketingsudvalgets side blev der lagt vægt på, at der inden lovens revision søgtes tilvejebragt et erfaringsgrundlag, der nærmere kunne belyse, om det fortsat ville være påkrævet at opretholde hjemmel til telefonaflytning.

Af de oplysninger, som justitsministeriet har modtaget fra rigsadvokaten, politidirektøren i København og politimestrene, fremgår, at adgangen til telefonaflytning i forbindelse med sager for overtrædelse af straffelovens § 191 indtil nu kun har været benyttet i et enkelt tilfælde (hvor sagen resulterede i udmålingen af 3 fængselsstraffe).

Rigsadvokaten har imidlertid over for justitsministeriet fremhævet, at dette ikke kan ses som udtryk for, at der ikke er behov for denne mulighed, men derimod for den forsigtighed, der vises med at anvende denne beføjelse. Da de grunde, der talte for at indføre en adgang til telefonaflytning, stadig består, og da der fortsat må ventes en tiltagende udvikling i de grovere former for narkotikakriminalitet, har rigsadvokaten over for justitsministeriet bestemt frarådet, at denne adgang bringes til ophør.

Justitsministeriet finder i overensstemmelse hermed, at adgangen til at kunne foretage telefonaflytning i forbindelse med opklaringen af sager efter straffelovens § 191 bør opretholdes. Det er fortsat justitsministeriets opfattelse, at narkotikahandelens bagmænd med hensyn til forbrydelsens almenfarlige karakter fuldt ud kan sidestilles med dem, der overtræder andre bestemmelser i straffelovens kapitel 20, over for hvilke retsplejelovens § 750 a åbner mulighed for telefonaflytning efter dommerkendelse. Adgangen til telefonaflytning vil fortsat — i overensstemmelse med tilkendegivelsen i forbindelse med gennemførelsen af reglen i § 191, jfr. FT 1968-69 Till. B. sp. 2644. — blive benyttet med største tilbageholdenhed.

I Sverige blev der i 1969, samtidig med forhøjelsen af strafmaksimum for de grove narkotikaovertrædelser til fængsel i 6 år, ved en selvstændig lov indført adgang til efter forudgående retskendelse at foretage telefonaflytning i disse sager. Denne adgang, der oprindeligt var tidsbegrænset til udgangen af juni måned 1970, er nu blevet forlænget. I det svenske lovforslag vedrørende ordningens forlængelse er det oplyst, at man i Sverige har foretaget aflytning i 23 sager, hvorved man bl. a. har afsløret en række indsmuglings- og salgsorganisationer. De svenske erfaringer bekræfter, at der er behov for i visse tilfælde at kunne anvende aflytning i bekæmpelsen af den organiserede narkotikakriminalitet.